

KANTAT

vid

invigningen af Vestankvarn Landtmanna-
och Husmoderskola

söndagen den 1 december 1895.

Koral.

Vår Gud är oss en väldig borg;
Han är vårt vapen trygga;
På Honom i all nöd och sorg
Vårt hopp vi vilja bygga.
Hans allmakts starka hand
Må skärma städs' vårt land!
För oss Han kämpa må,
Och ljusets skara så
Allsvåldigt öfverskygga!

Och vore världen än så stor
Och full af mörkrets härar,
När med oss ljusets Herre bor,
Platt intet oss förfärar.
Bland mörker, stoft och grus
Först bjöd Han: „Varde ljus!“
Och ljus i andens värld
Förblir den skönsta gärd
Hvarmed man Honom ärar.

Deklamation.

Och du, vårt land, vår finska fosterjord,
Du ljusets kämpe uti kulen nord,
Förtrösta gladt uppå vår unga skara!
Vi lofva dig, att fast och modigt stå
Uti din tjänst, och troget dig bevara,
Hur än din framtids öden skifta må.

Ty våra fäders värk, — det får ej dö;
Vi vilja värna det mot frost och snö; —
Likt furuskogen som mot himlen sträcker
Sin friska växt, och skärmar så din strand,
Vi vilja starka stå, då storm dig räcker,
Och troget skydda dig, vårt fosterland!

Solo och kör.

I höstlig skrud ligga fält och ängar,
Och lunden gulnar, och svalan flyr;
Och vidt kring vissnade blomstersängar
En lössläpt Nordanstorm snöig gnyr.
De bragder, våren bär i sitt sköte,
Då bäcken kastar sin boja af,
Då blomman hastar till solens möte
Ur knoppens fångsel, och vårlig saf
I trädens stammar och grenar stiger,
Dem vet ej hösten, den kalla, af!

Deklamation.

Men såningsmannens trägna arbetsmöda
Som, hoppfull midt uti en vissnad värld,
Vill sörja än för nästa sommars gröda,
Är, äfven den sitt pris, sin lofsång värd.
Ty i den tid af natt och frost, som rufvar
I vintrigt bister kyla kring vår Nord,
Fins något dock, som frosten icke kufvar:
Den sådd, vi nedlagt uti Finlands jord.

Den kunskapssäd, vår skara sår
I höstens frost och dimma,
Skall se engång, i sol och vår,
Sin spinnings ljusa timma.

Kör.

Säg har du sett en morgonstund om våren,
Då några stjärnor än på fästet glimma?
I skogen hvilar töcken öfver snären,
Och blommans öga tycks i tårar simma;

Men solen kysser bort den frusna tåren
Då mörkret flytt för österns gyllne strimma,
Och dagen följer morgonen i spåren
Då jord på nytt får solens glans förnimma.

Deklamation.

En sådan stund, vårt land, skall gry för dig
En gång, det veta vi; — din framtids stig
Skall genom natt mot ljusa öden skrida.
Det är för dig vi tänka, värka, strida;
Och här, på kullens topp, vårt fäste står; —
Det restes för en sak som ej förgår.

Men då vi tåga ut till strids engång,
Då bör vår skara ha en egen sång.
Må den med kraft ur fulla hjärtan gå,
Och låt oss, vänner, stämma upp den så:

Slutmarsch, (kör).

Vårt hopp är fast och fri vår håg;
Vi vandra fram i hurtigt tåg;
Mot målet raskt vi sträfva.
Här höfs ej tvekan eller fall;
Det gryr en tid, då landet skall
Af oss sin framtid kräfva.

Vårt land, vårt språk, vår rätt, vår sed,
Kring dem vi sluta, led vid led,
En fast och modig skara;
Kring dem, när mörkret tränger på,
Vår vakt skall trygg och trogen stå
Som skydd mot hvarje fara.

Vi värka gladt att ljuset må
Hvar dag alt mer och mera nå
Till hvarje Nylands hydda;
Ty hemmets tröskel är den vall
Som städs' i onda tider skall
Vår goda sak beskydda.

Den sträfvän, som vid hemmets härd
Har funnit skydd, skall våld och flärd
Ej mer ur kosan leda;
Och stå vi troget man vid man,
Då skall ock Himlens hjälp, försann,
Vårt arbet's tillväxt freda.

Alceste.

